

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-526/05
Бања Лука, 22.11.2006. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића, Биљане Томић, Горјане Попадић и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиље С. рођ. Р. С. из Б. Л., коју заступа З. О., адвокат из Б. Л., против туженог Ж. Ј. из С., кога заступа В. Ђ., адвокат из Б. Л., ради утврђења удјела у брачној имовини, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Б. Л. број Гж-16/02 од 26.11.2004. године, у сједници одржаној 22.11.2006. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Б. Л., број П-I-422/95 од 06.09.2001. године утврђено је да је тужиља С. рођ. Р. С. из Б. Л. сувласник са $\frac{1}{2}$ дијела на покретним стварима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде. Истом пресудом утврђено је да је тужиља по основу стицања заједничке брачне тековине сувласница са $\frac{1}{3}$ дијела на стамбено-породичној згради у С., изграђеној на к.ч. 241 зв. К. уписане у п.л. 895 К.О. Слатина (став 2.). Преко досуђених удјела на покретној и непокретној имовини захтјев се одбија (став 3.).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. Л. број Гж-16/02 од 26.11.2004. године жалба тужиље је уважена а жалба туженог одбијена, првостепена пресуда преиначена у дијелу којом је одлучено о удјелу тужиље у стамбено-породичној згради као заједничкој брачној тековини и то тако, што се утврђује да тужиљи по основу стицања у заједничкој брачној тековини припада $\frac{1}{2}$ сувласничког дјела на стамбеној породичној згради у С., изграђеној на к.ч. 241 зв. К. уписане у п.л. 896 К.О. С., уз обавезу да тужени накнади тужиљи трошкове спора у износу од 6.000,00 КМ, у року од 15 дана под пријетњом извршења.

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се жалба тужиље одбити и првостепена пресуда потврдити.

Одговор на ревизију није поднесен, нити се републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији (чл. 390. ст. 3, Закона о парничном поступку „Службени лист СФРЈ број 4/77 до 35/91 и „Службени гласник РС“ број 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП).

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужиље да јој припада право својине од $\frac{1}{2}$ дијела на некретници – породичној стамбеној згради у С., изграђеној на к.ч. 241. зв. К. уписане у п.л. 896 К.О. С., као и захтјев да јој припада право својине са $\frac{3}{4}$ дијела на покретним стварима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде.

Након проведеног поступка првостепени суд је утврдио: да је тужилца са туженим живјела у браку од 11.09.1982. године у којем су стекли ћерку И. рођену 19.01.1983. године: да је брачна заједница фактички прекинута током 1992. године; да је брак између странака по њиховом споразумном приједлогу разведен правоснажном пресудом првостепеног суда П-И-434/93 од 01.06.1995. године, којом је њихова ћерка И. повјерена тужиоцу на чување, васпитавање и издржавање и тужилца обавезана да за њено издржавање плаћа 50% од просјечне плате која се остварује у Републици Српској почев од 12.08.1994. године, као и да је до поремећаја брачних односа дошло усљед несагласности нарави странака, као супружника; да су након закључења брака живјели у дворишној кући родитеља туженог у С.; да је предметна кућа саграђена на парцели коју је туженом поконио отац му Р. Ј.; да је предметна кућа изграђена уз допринос родитеља туженог и допринос родитеља тужилце и њене браће; да су обоје били запослени у Предузећу С. из С. гдје су остваривали личне дохотке који су били подједнаки; да су током изградње предметне куће подизали новчане кредите код Предузећа С. из С. и других из којих су финансирани изградњу предметне куће као и да су путем кредита набављали покретне ствари за опремање куће; да је тужени једино дијете његових родитеља и да је мајка туженог справљала храну за раднике на изградњи куће; да је предметна зграда довршена и усљена од странака у спору у вријеме трајања њихове брачне заједнице; да је и тужилца физичким радом повремено учествовала у изградњи куће, и повремено спремала храну за раднике и да се након развода брака удала и живи у Б. Л. са другим супругом.

Полазећи од овог утврђења првостепени суд налази да је рад оца туженог као и новчана средства која је уложио у куповину грађевинског материјала за изградњу куће и плаћање мајстора који су радили на изградњи куће као и његове земљишне парцеле на којој је изграђена предметна кућа, учинио искључиво туженом као једином његовом дјетету без обзира на чињеницу да су у то вријеме странке живјеле у браку, и због тога да је допринос туженог у стицању брачне имовине 2/3 а тужилце 1/3 дијела да је допринос странака у стицању покретне имовине једнак и позивом на одредбе чл. 264. и 267. Породични закон у овом омјеру утврдио допринос странака у спору.

Другостепени суд одлучујући о жалби странака прихвата чињенична утврђена од стране првостепеног суда али не и закључак да је допринос тужилце у односу на туженог мањи. Наиме, другостепени суд закључује да из утврђења првостепеног суда не произилази да је у току трајања брака и изградње предметне куће било говора да су чињења родитеља туженог била само у корист туженог, већ напротив да цјелокупно стање ствари указује да су њихова и чињења била фактички поклон тужилца и туженом као супружницима, младим људима који стичу породицу. Због тога да јеудио у стицању заједничке имовине странака једнак, тј. сваког са по 1/2 дијела и позивом на одредбе чл. 294., 297., 273. став 2. и 270. став 6. Породични закон ("Службени гласник Републике Српске", бр. 54/02) судио тако што је жалбу тужилце уважио, а жалбу туженог одбио, преиначио првостепену пресуду у односном дијелу утврдивши удио тужилце од 1/2 у стицању заједничке брачне имовине странака на предметној стамбеној згради.

Одлука другостепеног суда је правилна и законита.

Код одмјеравања удјела странака у спору у стицању спорне имовине-предметне породичне куће као заједничке имовине стечене у браку, другостепени суд је правилно у складу са одредбом из чл. 273. ст. 2. Породичног закона ("Службени гласник Републике Српске", бр. 54/02, у даљем тексту: ПЗ РС), идентичну одредбу садржи и чл. 267. ст. 2. Породичног закона ("Службени лист СРБиХ", 21/89 и 44/89) који је био на снази у вријеме доношења правоснажне пресуде о разводу брака између странака у спору, узео у обзир сваки посебни допринос тужилце и туженог и сваки њихов облик рада у стицању спорне некретнине те оцијенио њихов допринос у односу на заједничку стечену имовину.

Наиме, тужени је као једино дијете његових родитеља, а како су то правилно утврдили нижестепени судови, након закључења брака са тужилом добио на поклон земљишну парцелу на којој су изградили предметну зграду, да прије изградње предметне зграде није постојао споразум између оца туженог, тужилце и туженог, као брачних другова, да се земљиште на којем је изграђена предметна кућа даје као поклон само туженом, већ да је поклон дат њима као супружницима, уз

допринос родитеља туженог који су приликом изградње куће помагали у организовању, изградњу, и набављању грађевинског материјала, справљању хране, избору мајстора који су изводили радове на кући, а затим и допринос родитеља тужиље који су са њеном браћом физичким радом помагали у изградњи предметне куће, као и о висини њихових личних доходака које су примали од предузећа С. из С., бризи око чувања малодобног дјетета странака од стране мајке туженог као и тужиље као њене мајке, па стога је правилан закључак другостепеног суда да удио тужиље у стицању те имовине износи $\frac{1}{2}$ дијела, а не $\frac{1}{3}$ дијела, како је то утврдио првостепени суд.

Наводи ревизије туженог да другостепени суд није узео у обзир занемарујући допринос тужиље у изградњи спорне куће која је пред првостепеним судом у поступку саслушања као парнична странка изјавила да није доприносила изградњи спорне куће осим обичне мобе својих сродника, односе се на чињенично стање које према наводима ревизије туженог није правилно оцијењено, а које према одредби чл. 385. ст. 3. ЗПП, који се примјењује на овај случај на основу одредби чл. 456. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03 до 74/05, у даљем тексту: ЗПП РС), не може бити ревизијски разлог.

Приговор ревизије туженог да тужиља не плаћа издржавање за њихово дјете И. од њене девете године због чега да је правоснажном кривичном пресудом осуђена због неплаћања издржавања, односе се на чињенице настале након развода брака између странака и као такве у смислу наведених одредби ПЗ-а нису релевантне за одлуку о предметном захтјеву за утврђење удјела у стицању брачне имовине.

Пошто не стоје разлози на којима се заснива ревизија, а ни повреде на које суд пази по службеној дужности, то је у смислу одредби чл. 393. ЗПП у вези са одредбом чл. 456. ст. 1. ЗПП РС ревизија туженог одбијена као неоснована.

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић